

8

XXX

KRA'SY Slovenska

O značkách

Priznám sa, priatelia značkári, že v námete k týmto riadkom nie som originálny. Musel prísť obrázok a pár chutných veršov na zadnej strane nedávneho čísla našich Krás, aby som sa dal formulovať to, čo som vám vlastne dávno mal napísať. Že komu to — vám? Nuž vám všetkým, ktorí s citom a pôžitkom maľujete tie biele, zelené, červené, modré a žlté pásy, škrabete kôru so stromov a mach so skál, zabíjate koly do zeme a vešiate tabuľky, ale aj vám všetkým ostatným, ktorí za týmito značkami chodíte, užívate ich a tešíte sa im, vše aj zahundrete, keď práve na kritickom mieste značku za svet nenájdete, ale predsa len máte svoje značky radi a veríte im.

Vás všetkých, čo viete so súhlasným úsmevom oceniť prácu a dôvtip značkára, ktorému sa podari o vtipne umiestiť rozhodujúcu značku na ošemetnom mieste, kde by bez značky 90% turistov bezpečne zabľúdilo, vás sa musím na čosi opýtať. Vás všetkých, čo poznáte dráždivú vôňu olejových farieb, fermeže a terpentínu, drsný hmat borovej kôry a nevysloviteľný pôžitok hladučkého puška bučiny, pomachlených rúk a zafarbených nohavíc, vás, čo ste zažili odosobnené zadostučinenie z pocitu dobre vykonanej práce pre tisíce ľudí, ktorí pôjdu za vami a ktorých nikdy nepoznáte, vás všetkých sa chcem opýtať na radu. Povedzte, napíšte, zatelefonujte alebo už hocako mi dajte na vedomie, čo ste alebo čo by ste urobili, keď (alebo keby) sa vám stalo napríklad toto: Vy značkujete s citom a láskou, solídne a svedomito 4 kilometre dôležitej spojky v neprehľadnom horskom teréne Veľkej Fatry. Značky len tak svietia, aj slepý by potrafil za nimi. Prídete tu o dva týždne pokochať sa nimi a svojou dobrou prácou — a hľa: z tých 4 kilometrov je pol druhá kilometra značiek sústavne, s citom a láskou, solídne a svedomito vyrúbaných. Čo by ste urobili?

Alebo druhý raz vyberiete sa s tromi novými orientačnými tabuľkami. Zmeškáte pre to dve dôležité porady, ale hlavná vec je, že ste všetky tabuľky na rozhodujúcich križovatkách vyvesili, pribili, „prišróbovali“, prikliňovali, prinitovali,

slovom pripevnili ako sa povie na veku. A o mesiac vám prídu oznámiť, že s tabuľkami čosi nie je v poriadku. Prídete a vidíte: prvá je jednoducho preč, druhá rozrúbaná až na tie vaše klince a skrutki, a tretia je vtipne pribitá — opačným smerom. Čo by ste robili? Plakali by ste, vlasy by ste si trhali? Zúrili, hrešili, šli na VB? Alebo by ste pekne vyznačkovali všetko znova a o týždeň znova a o mesiac zas znova? Postavili by ste stráž ku každej značke a tabuľke? Alebo by ste šli poprosiť vášho známeho maca-medveďa a uja-diviaka, aby dotýčaného vinníka, zločínca alebo prinajmenej nesvedomca naskutku roztrhaly na kusy? Či poprosiť milú srnku, veveričku a zajačika, aby prevzaly patronát nad vašimi značkami? Či ísť medzi ľudí a rečniť im o tom, aká pekná a osočná vec je to, robiť cestu druhým — a keď nie robiť, nuž aspoň nekaziť ju? Čo z toho všetkého by ste urobili?

Ja som už všetko skúšal. Aj som hrešil, aj so srnkou a macom som sa shováral (s prvou zblízka, s druhým viac na diaľku), aj ľuďom som rečnil, no značky nám vždy miznú. Prosím vás, poraďte mi! Jestvuje dáky úrad, dáka kompetentná ustanovizeň, pod ktorých kompetenciu patrí ochrana turistických značiek? A nielen turistických značiek, priatelia! Vy, čo ste až potiaľ dočítali, viete, že tu ide o viac ako len o značky, ako len o to, či pár turistov zabľúdi alebo nie. Ide tu, priatelia, o pomer k spoločnému vlastníctvu, o ohľad k práci druhého, ide o vizitku a zrkadlo stupňa civilizovanosti a kultúrnosti, ide o existenciu alebo neexistenciu kolektívneho smyslu pre službu neznámym spoluobčanom jedného štátu, ba aj cudzincom, ide o nezištnú lásku k človeku a prírode a k tomu tajomnému súručenstvu, vytvorenému ich vzájomným poznaním a sblížením sa.

ZDENKO HOCHMUTH

KRAJY
Slovenska

PRÍLOHA 5

8/XXX — 1953